

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. N. T.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
t. č. pobytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-11945-6/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-11945-6/ČJ-2018-930310-V244, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 2. 2018, č. j. KRPU-210441-40/ČJ-2017-040026-SV-CV, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Napadeným rozhodnutím žalované bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že část výroku ve znění: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 1 rok.“ nově zní: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 10 měsíců.“

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán zjistil všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, avšak v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu opomněl zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, zejména žalobce. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí jeho nepřiměřenost, pokud jde o uložené opatření. Forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně, nebyla adekvátní okolnostem případu a odporuje zásadám činnosti správních orgánů, především zásadě proporcionality a právní jistoty. Poukázal na skutečnost, že spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu, o okolnostech zajištění a důvodech nelegálního pobytu. Žalobce činil vše, aby po propuštění z vyšetřovací vazby v Německu opětovně svůj pobyt legalizoval. Podotkl, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zmeškal pouze z důvodu pobytu ve vazbě, z níž neměl možnost předmětnou žádost podat či její podání zorganizovat. Bezprostředně po propuštění se dostavil na příslušné pracoviště, kde svou situaci řešil a kde podal žádost o prodloužení pobytu společně s žádostí o prominutí zmeškání lhůty. Řízení o jeho žádosti však bylo zastaveno a následně bylo zamítnuto i podané odvolání. Dle žalobce je proto s ohledem na délku nelegálního pobytu, celkovou délku jeho pobytu na území České republiky a okolnosti případu uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Při rozhodování o uložení správního vyhoštění je nutné vážit dopady takového rozhodnutí na život cizince a volit řešení, které odpovídá okolnostem a zasahuje do jeho práv v co nejmenší míře. Žalobce má na území České republiky rodinu, ke které se chce vrátit, což v případě správního vyhoštění nebude možné. Správnímu orgánu se nabízely i jiné možnosti řešení, zejména mohl a měl žalobci uložit povinnost opustit území České republiky dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Proč k této možnosti nepřistoupil, správní orgán neuvedl, neuvedl ani, z jakého důvodu má za to, že závažnost protiprávního jednání žalobce převažuje nad dopady rozhodnutí o vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.
3. Žalobce dále konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil všechny okolnosti případu a nehájil dostatečně zájmy žalobce a osob jemu blízkých. Správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodiny. Správní orgán I. stupně zásah do soukromého života hodnotil velmi povrchně, když pouze uvedl, že žalobce je hrozbou veřejnému pořádku a jeho odloučení způsobené vyhoštěním je toliko dočasné. Přitom jasně nespecifikoval, k jakému trestu byl žalobce v Německu odsouzen či zda byl vůbec odsouzen a nerefletoval skutečnost, že cizincům s uloženým správním vyhoštěním nejsou vydávána ani krátkodobá víza. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 39/2007. Rovněž poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dle kterého se každému zaručuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Závěrem žalobce dodal, že ačkoliv pobyt bez platného oprávnění není správný, svým jednáním neporušil zájmy státu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Je tedy na místě upřednostnit zájem na ochraně soukromého a rodinného života před krátkodobým pobytem bez víza. Nelze přitom souhlasit s tvrzeným narušováním veřejného pořádku, neboť žalobce není vyhošťován proto, že by narušoval veřejný pořádek, ale pro nelegální pobyt. Narušení veřejného pořádku navíc nebylo prokázáno.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná na výzvu soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se k celé věci podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které shledala naplnění znaků skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Vyjádřila přesvědčení, že se vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k uplatněným námitkám odkázala též na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalované je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou, že žalovaná se nedostatečně zabývala přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Tato námitka však není důvodná. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že v případě žalobce nedošlo k takové úrovni integrace, která by znemožňovala jeho návrat do domovského státu. Žalobce neovládá český jazyk a vyjma jeho rodiny nepěstuje na území České republiky žádné hlubší vztahy a vazby. Na území domovského státu se nachází část jeho rodiny. Ve Vietnamu žil značnou část života a za dobu svého pobytu v České republice jej několikrát navštívil. K povaze a pevnosti rodinných vztahů bylo zjištěno, že na území České republiky se nacházejí manželka a syn žalobce, kteří s žalobcem sdílí společnou domácnost. Žalovaná došla k závěru, že mezi rodinnými příslušníky žalobce nepanují natolik intenzivní vazby, aby rozhodnutí o správním vyhoštění představovalo pro žalobce nepřiměřený zásah ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Rodinní příslušníci jsou vietnamské státní příslušnosti, a život rodiny tudíž není nutně vázán na území České republiky. Žalovaná dále uvedla, že syn žalobce je již zletilý a že značnou část života strávil v domovské zemi. Poukázala též na odloučení rodiny v období, kdy žalobce pobýval v německé věznici. K tomu soud dodává, že vlastním přezkumem přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění se soud zabýval v rámci posouzení další žalobní námitky.
12. Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že: „v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

14. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
15. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, dostupný na www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
16. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti.
17. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce od 2. 10. 2015 pro území České republiky nedisponuje platným povolením k pobytu, když jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nebylo vyhověno a platnost předchozího povolení k pobytu skončila k 1. 10. 2015. V důsledku trestního stíhání na území Německa se žalobce nacházel v období od 17. 7. 2014 do 29. 6. 2016 ve vyšetřovací vazbě. Následně byl rozsudkem Zemského soudu Gera ze dne 25. 6. 2015, č. j. 850 Js 20495/14 - 1 KLs (1), odsouzen za trestný čin nepovoleného dovozu omamných látek v nemalém množství v souběhu s napomáháním při nedovolené distribuci omamných a látek v nemalém množství k trestu odnětí svobody v délce 2 let a 6 měsíců.
18. V rámci správního řízení žalobce vypověděl, že si je vědom nelegálního pobytu na území České republiky. Pobytové oprávnění pozbyl, protože byl zadržen německou policií a umístěn do vězení na základě vazebních důvodů. Německým soudem byl odsouzen, ale trest mu byl podmíněně odložen. Během pobytu ve vazbě mohl přijímat návštěvy, psát Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

korespondenci, neměl v tomto ohledu žádná omezení. Na území České republiky má manželku a syna. Obživu má zajištěnu z výdělků manželky, která provozuje obchod s potravinami. Dále uvedl, že správní vyhoštění by pro něj znamenalo zásah do soukromého a rodinného života, neboť by to ovlivnilo jeho syna a jeho manželka by byla na obchod sama, což by nezvládla. Na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby. Ve Vietnamu má sourozence, na které by se však nechtěl obracet s žádostí o pomoc.

19. Soud konstatuje, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud nevyhodnotil trvalý manželství žalobce jako překážku, které by bránila jeho vyhoštění, neboť toto manželství bylo již jednou významně poznamenáno nucenou odlukou manželů vzhledem k tomu, že byl žalobce v průběhu trestního stíhání německými orgány umístěn ve vyšetřovací vazbě, a to po dobu téměř dvou let. Pokud tedy manželství žalobce vydrželo i za takto nepříjemných okolností, je zde předpoklad že vazba mezi manželi se nepřetrhne ani po uplynutí doby správního vyhoštění, když tato doba je navíc kratší než doba, kterou žalobce strávil ve vazební věznici. Soud rovněž přihlédl, ke skutečnosti, že žalobce má ve Vietnamu svou matku, dceru a sourozence, soukromý a rodinný život proto může realizovat i v zemi svého původu.
20. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce významně porušil veřejný pořádek, když se dopustil na území členského státu Evropské unie trestného činu spojeného s nepovoleným nakládáním s omamnými látkami. Žalobce si měl a mohl být při páčání takového závažného trestného činu vědom toho, že mu takové jednání může přivodit obtíže při možné žádosti o prodloužení jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, nehledě na to, že již samotné páčání trestné činnosti může vést ke zrušení již uděleného povolení k pobytu. K posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, který se sice týkal zrušení povolení k trvalému pobytu, nicméně jeho závěry lze použít i na nyní projednávanou věc, v němž se uvádí, že „stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Bylo tudíž výlučně na žalobci, jakým způsobem povede svůj život na území členských států Evropské unie, resp. jestli zde bude dodržovat právní předpisy nebo zda se uchýlí k páčání trestné činnosti a bude tak riskovat ztrátu povolení k pobytu, včetně s tím spojených následků. Argument žalobce, že správní orgány měly při posouzení okolností případu vzít v potaz jeho umístění ve vazbě jako polehčující okolnost proto nemůže jakkoli obstát.
21. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud podotýká, že manželka i syn žalobce mohou vycestovat za žalobcem do Vietnamu nebo vyčkat na území České Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce rovněž může i nadále se svou rodinou na území České republiky udržovat kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

22. Uloženou dobu 10 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie soud shledal s ohledem na zjištěný skutkový stav jako přiměřenou. Žalobce totiž nejenže pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu (víza), ale dopustil se též závažné trestné činnosti, za kterou byl na území jiného členského státu pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody. Stanovení doby zákazu pobytu, která je výrazně v dolní polovině sazby dle § 119 odst. 1 písm. c) je proto adekvátní.
23. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, soud uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly všemi podstatnými okolnostmi případu. Pokud žalobce poukázal na skutečnost, že se správními orgány spolupracoval a vypověděl pravdu o svém pobytu a důvodech jeho nelegálnosti, pak soud musí uvést, že žalobce uvedl nepravdivé údaje ohledně toho, jaké omamné látky převážel. Správnímu orgánu I. stupně sdělil, že při kontrole německou policií se v jeho autě nacházela marihuana, z výše citovaného rozsudku německého soudu však vyplývá, že byl odsouzen za převoz metamfetaminu. Rovněž nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení, že žalobce neměl možnost jak z vězení žádost o prodloužení pobytu podat či její podání zorganizovat. Žalobce totiž sám ve své výpovědi před správním orgánem vypověděl, že mohl přijímat návštěvy a psát korespondenci, dokonce uvedl, že kontaktoval svého právního zástupce a požádal ho o pomoc v řízení o prodloužení pobytového oprávnění. K tomu je třeba dodat, že situaci žalobce, který byl odsouzen za závažnou trestnou činnost v jiném členském státě a vědomě pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu, nemůže ulehčit ani jeho předchozí legální pobyt, neboť tomu brání vysoká míra závažnosti narušení veřejné pořádku, kterého se žalobce dopustil. S ohledem na uvedené skutečnosti soud konstatuje, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, jakož i ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
24. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 5. prosince 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)